

มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด Chinese Cultural Perception in the Chinese Textbook Everyday Chinese

อรณิสรา อูระพีพัฒน์พงศ์¹ สุรัสวดี อมรวานิชศักดิ์² และวุฒิพงษ์ ประพันธ์มิตร³
Ornisa Urapeepatanapong⁴, Surasit Amornwanitsak⁵, and Wutipong Prapantamit⁶

(Received: 8 May 2020; Revised: 19 December 2020; Accepted: 19 January 2021)

บทคัดย่อ

แบบเรียน นอกจากมีหน้าที่ในการเป็นสื่อทางการศึกษาแล้ว ยังคงดำรงบทบาทเป็นเครื่องมือทางอำนาจในการสื่อสารเพื่อสร้างการรับรู้มโนทัศน์บางประการแก่ผู้เรียนอีกด้วย บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด และวิเคราะห์อำนาจของเนื้อหาและตัวบทในการกล่อมเกลามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย ผลการวิจัยพบว่า แบบเรียนภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด ปรากฏมโนทัศน์ทางระเบียบวัฒนธรรมจีนกล่อมเกลาก่อผู้เรียนชาวไทยใน 3 ประเด็น คือ วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล วัฒนธรรมเชิงข้อมูล และวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ทั้งนี้ ผลการศึกษายังสะท้อนให้เห็นว่าแบบเรียนไม่ได้เน้นให้เพียงความรู้ด้านทักษะทางภาษาจีนเท่านั้น หากแต่ยังแฝงไว้ซึ่งอำนาจละมุนในฐานะเจ้าของชุดความรู้ เพื่อหยิบบ่มมโนทัศน์การรับรู้ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทยอีกด้วย

คำสำคัญ: มโนทัศน์ วัฒนธรรมจีน แบบเรียน ภาษาจีน การกล่อมเกล่า

Abstract

Textbooks are generally viewed as reliable education tool. Besides, they function as communication power tool which create certain kinds of perception to learners' idea. The purpose of this research is to collect perception of Chinese culture through Chinese textbook, Everyday Chinese, and to analyze the influence over the Thai learners through its contents and texts about Chinese culture's conceptualization. The result has shown that the Chinese textbook, Everyday Chinese, exposes the perception of Chinese cultural regulations towards the Thai learners in 3 aspects which are the following: achievement culture, informational culture, and behavioral culture. Also, the result reflects that the textbook does not only prioritize academic knowledge about Chinese language, but also subtly consist of soft power as a knowledge base owner giving Chinese culture's perception towards the Thai learners.

Keywords: Perception, Chinese culture, Textbook, Chinese, Conceptualization

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

² รองศาสตราจารย์ ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

³ อาจารย์ ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตบางเขน

⁴ Assistant Professor Dr., Chinese Major, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

⁵ Associate Professor Dr., Chinese Major, Faculty of Liberal Arts, Thammasat University

⁶ Lecturer, Department of Eastern Languages, Faculty of Humanities, Kasetsart University, Bangkhen Campus

บทนำ

มาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศทั้ง 3 หลักสูตร คือ หลักสูตร 12 ปี (ประถมศึกษาปีที่ 1 - มัธยมศึกษาปีที่ 6) หลักสูตร 6 ปี (มัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6) และหลักสูตร 3 ปี (มัธยมศึกษาปีที่ 4 - 6) ล้วนมีการกำหนดจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน กล่าวคือ การพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะและสามารถสื่อสารภาษาจีนขั้นพื้นฐานอย่างมีประสิทธิภาพตามสถานการณ์ต่างๆ ทั้งการฟัง พูด อ่าน เขียน สามารถใช้ภาษาจีนในการแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อและประกอบอาชีพ รวมถึงมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวและวัฒนธรรมจีน เพื่อเข้าถึงปรัชญา วิถีคิดและวิถีชีวิตของชาวจีน สามารถเปรียบเทียบและถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย - จีนด้วยภาษาจีนอย่างสร้างสรรค์ และมีเจตคติที่ดีต่อภาษาจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 3)

จากข้อมูลจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ข้างต้น แสดงให้เห็นว่าภายใต้บริบทของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย หลักสูตรแกนกลางมุ่งสร้างผู้เรียนในระดับชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาให้เป็นผู้มีความรู้ทางทักษะภาษาจีน รวมถึงความเข้าใจทางวัฒนธรรมซึ่งเป็นอีกจุดมุ่งหมายสำคัญในการหล่อหลอมให้ผู้เรียนชาวไทย เข้าใจบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ดังการกำหนดจุดประสงค์ของมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนในเป้าหมายการเรียนรู้ทางวัฒนธรรมที่ผู้เรียนจะต้องรู้และเข้าใจวัฒนธรรมจีน และสามารถเปรียบเทียบความคล้ายคลึงและความแตกต่างกับวัฒนธรรมไทย เช่น ชนชาติ บุคคลสำคัญ เทศกาล ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเชื่อศรัทธา มารยาท อาหาร การละเล่น สิ่งประดิษฐ์ วิถีชีวิตในอดีตและปัจจุบัน ประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ระบบการปกครองและความเป็นไปต่างๆ ของประเทศ สะท้อนถึงอัตลักษณ์ความเป็นชนชาติและวัฒนธรรมจีน (กระทรวงศึกษาธิการ, 2556, หน้า 7-8)

เมื่อประมวลแนวทางการจัดการมาตรฐานสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศชี้ให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนด้านวัฒนธรรมจีนเป็นหนึ่งในเนื้อหาสำคัญที่ครูผู้สอนภาษาจีนจะต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้แก่ผู้เรียน อย่างไรก็ตาม แม้หลักสูตรต้องการให้การจัดการเรียนการสอนองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจในมิติทางวัฒนธรรมจีน รวมถึงให้ผู้เรียนสามารถก้าวทันสถานการณ์ความเป็นไปต่างๆ อันสะท้อนถึงความเป็นชนชาติและความก้าวหน้าของประเทศจีน หากแต่ภายใต้บริบทการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยภายใต้บริบทผู้เรียนอาจไม่เคยไปพำนักรหรือศึกษา ณ ประเทศเจ้าของภาษา จึงอาจทำให้เกิดช่องว่างของการสร้างความเข้าใจต่อมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนของผู้เรียนอย่างถ่องแท้ ทั้งนี้ แบบเรียนวิชาภาษาจีนจึงเป็นหนึ่งในสื่อการศึกษาสำคัญที่จะช่วยเติมเต็มช่องว่างข้อจำกัดดังกล่าวในฐานะเครื่องมือให้ผู้เรียนเข้าถึงและจัดประสบการณ์ด้านองค์ความรู้เกี่ยวกับประเทศจีนและประเด็นทาง

วัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนได้ง่ายที่สุด การบรรจุองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมจีนที่สอดแทรกควบคู่กับการเรียนการสอนภาษาจึงเป็นเพียงช่องทางเดียวที่จะสร้างการรับรู้ให้แก่ผู้เรียนได้ และบางครั้งแบบเรียนก็มักแฝงการกล่อมเกลามิติด้านภาษาซึ่งเป็นกลไกที่ดำเนินคู่ไปกับการครอบงำทางวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

แบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด (《天天汉语》Everyday Chinese) แบบเรียนชุดใหม่สำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติของสำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง (北京语言大学出版社 Beijing Language and Culture University Press) เรียบเรียงโดยจู่รุ่ยผิง (朱瑞平 Zhu Ruiping) และเฟิงลี่ผิง (冯丽萍 Feng Liping) และมีวรรเดช เดชกุลศลพิทักษ์ วสิน พรหมสุรินทร์ สมฤทัย จิราวงศ์ ณสุธอร์ จันศร และจางจินต๋ นิลคำแหง เป็นคณะผู้เชี่ยวชาญชาวไทยตรวจทานต้นฉบับและแปลเป็นภาษาไทย โดยเล่ม 1 - 4 ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ เมื่อปี ค.ศ. 2016 เล่ม 5 - 6 เมื่อปี ค.ศ. 2018 และเล่ม 7 - 8 เมื่อปี ค.ศ. 2019 จนถึงปี ค.ศ. 2020 มีการตีพิมพ์เผยแพร่ถึงเพียงเล่มที่ 8 เท่านั้น (ทั้งหลักสูตรรวม 12 เล่ม)

แบบเรียนชุดดังกล่าวจัดทำขึ้นสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 6 ในประเทศไทย มีเป้าหมายเพื่อเน้นรูปแบบทักษะการสื่อสาร ฟัง พูด อ่าน เขียน ทั้งอักษรจีน คำศัพท์ ไวยากรณ์โครงสร้างทางภาษา มีการสอนคำศัพท์ที่ให้นักเรียนเข้าใจในบริบททางวัฒนธรรมของสังคมไทย สอดแทรกคำศัพท์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษา และความเข้าใจในเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีน เรียนรู้ความต่างทางวัฒนธรรมไทย-จีน เมื่อเรียนสำเร็จตามหลักสูตรสามารถมีความรู้ทางภาษาจีนในการสอบวัดระดับความสามารถภาษาจีน (汉语水平考试 Chinese Proficiency Test: HSK) ระดับ 4 นอกจากนี้ สำหรับหน่วยการเรียนรู้ทางวัฒนธรรม มีการสอดแทรกเนื้อหาในตอนท้ายบทเรียนทุกบท เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจประเทศจีน เข้าใจอักษรจีน ทั้งยังเป็นการสร้างความสนใจในวัฒนธรรมจีนและประเทศจีนให้แก่ผู้เรียน (Zhu & Feng, 2016, pp. 4-6)

ภาพที่ 1 ปกแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด (《天天汉语》Everyday Chinese)

ที่มา: <https://www.blcup.com/CW120/Home/index/1029>, เข้าถึงเมื่อ 20 มกราคม 2563.

ประเด็นที่น่าสนใจของแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิดคือ เมื่อศึกษาการจัดวางเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนจากแบบเรียนทั้ง 8 เล่ม สะท้อนให้เห็นว่ากระบวนการเรียบเรียงแบบเรียนชุดดังกล่าวไม่ได้เพียงแต่ต้องการสร้างองค์ความรู้ทางทักษะการสื่อสารทางภาษาหรือโครงสร้างทางภาษาจีนเท่านั้น หากแต่ยังเป็นสื่อทางการเรียนรู้ในการกล่อมเกลารุ่นเรียนเพื่อสื่อสารการรับรู้ความเข้าใจต่อประเด็นทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทยผ่านการแทรกซึมหน่วยทางวัฒนธรรมจีนเข้ากับหน่วยการเรียนรู้ทุกหน่วยภายใต้บริบทที่ผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมภาษาแม่ จึงเป็นการผสมผสานการสร้างองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมไทยที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในชีวิตประจำวันผ่านการสร้างมโนทัศน์ให้ผู้เรียนรู้จักสภาพความเหมือนต่างทางวัฒนธรรมไทย-จีน สอดคล้องกับงานศึกษาของนิธิ เอียวศรีวงศ์ ที่ได้ให้ทัศนะไว้ว่า แบบเรียนมีฐานะเป็นผู้ยกระดับปรากฏการณ์ขึ้นเป็นมโนทัศน์และเป็นผู้หยิบบ่มมโนทัศน์สำเร็จรูป (conceptualization) ทางสังคมให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนจะซึมมโนทัศน์นี้ในการเรียนรู้และเข้าใจปรากฏการณ์ในชีวิตจริงของตนเป็นการเรียนรู้ปรากฏการณ์จากประสบการณ์ แต่เข้าใจปรากฏการณ์จากมโนทัศน์ที่ได้ในห้องเรียน (นิธิ เอียวศรีวงศ์, 2557, หน้า 72-73) ซึ่งหมายถึงการที่ผู้เรียนชาวไทย ผู้ที่ไม่เคยไปพำนักหรือศึกษาที่ประเทศจีน จะสามารถเข้าใจและเกิดมวลประสบการณ์ทางด้านภาษาและวัฒนธรรมจีนได้จากแบบเรียนที่เจ้าของภาษาเป็นผู้เรียบเรียงให้จัดกระบวนการเรียนรู้ การสอดแทรกความรู้ทั่วไป ความเป็นไปที่เกิดขึ้นในสังคมและวัฒนธรรมจีน รวมถึงการรับรู้เกี่ยวกับวิถีชีวิตของชาวจีนในยุคปัจจุบัน

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของการศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด งานวิจัยนี้ ไม่ได้มุ่งศึกษาองค์ความรู้ทางภาษาจีนที่เรียบเรียงขึ้นในแบบเรียนชุดดังกล่าว หากแต่มุ่งศึกษาประเด็นทางวัฒนธรรมที่ปรากฏท้ายบทเรียนแต่ละบท ผลการวิจัยจะสะท้อนให้เห็นถึงความคาดหวังของคณะผู้เรียบเรียงแบบเรียน เมื่อผู้เรียนชาวไทยศึกษาแบบเรียนชุดดังกล่าวแล้วจะทำให้เข้าใจมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในมิติใดบ้าง และการกล่อมเกลานวนคิดดังกล่าวเป็นไปในทิศทางใด ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและครูผู้สอนในการใช้แบบเรียนชุดดังกล่าวเป็นสื่อประกอบการเรียนรู้ในการวางแผนหน่วยการเรียนรู้ การจัดกลุ่มชุดความรู้ทางวัฒนธรรมและการวางแผนจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนสำหรับครูผู้สอนภาษาจีนต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อรวบรวมมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด
2. เพื่อวิเคราะห์อำนาจของเนื้อหาและตัวบทต่อการกล่อมเกลามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย

ขอบเขตการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์ตัวบท (textual analysis) ผู้วิจัยเลือกเก็บข้อมูลเพื่อศึกษาและวิเคราะห์จากแบบเรียนภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด (《天天汉语》Everyday Chinese) สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยภาษาและวัฒนธรรมปักกิ่ง (北京语言大学出版社 Beijing Language and Culture University Press) เป็นแบบเรียนสำหรับผู้เรียนชาวไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษา ปัจจุบันมีจำนวน 8 เล่ม จากจำนวนทั้งหลักสูตร 12 เล่ม (ตีพิมพ์เล่มแรกเมื่อปี ค.ศ. 2016 - เล่มที่ 8 ในปี ค.ศ. 2019)

ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เฮกเตอร์ แฮมเมอร์ลีย์ (Hector Hammerly) เสนอทฤษฎีและจัดแบ่งลักษณะโครงสร้างการศึกษาทางวัฒนธรรม แบ่งออกเป็น 3 มิติทัศน์ คือ วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (Achievement culture) วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (Informational culture) และวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (Behavioral culture) (Hammerly, 1982, pp. 512-514) ซึ่งการกำหนดกรอบทางวัฒนธรรมในครั้งนี้ เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนมากยิ่งขึ้นผู้วิจัยได้ยกตัวอย่างประกอบจากงานศึกษาของ Zheng Yawen ที่ให้ไว้ภายใต้บริบทผลิตภัณฑ์ทางอารยธรรมและวัฒนธรรมของประเทศจีน

วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (achievement culture) คือ เครื่องหมายบ่งบอกทางอารยธรรม อันสะท้อนจากผลสัมฤทธิ์ทางศิลปะและงานประพันธ์ของสังคม เช่น จั๋วปักกิ่ง (京剧 Beijing opera) ศิลปะพู่กันจีน (书法 Chinese calligraphy) พระราชวังต้องห้าม (故宫 the Forbidden City) ปรัชญาแนวคิดลัทธิขงจื๊อ (儒家思想 Confucianism) เป็นต้น

วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (informational culture) มุ่งให้ข้อมูลและเสนอข้อเท็จจริงในสิ่งที่เป็นความรู้ในวงกว้างและคุณค่าทางวัฒนธรรม รวมถึงข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ ประชาชน อุตสาหกรรม และระบบทางการเมือง เช่น ในข้อมูลทางด้านวัฒนธรรมจีน วัฒนธรรมเชิงข้อมูล ได้แก่ ประวัติศาสตร์ของราชวงศ์จีน (中国朝代 the dynastic cycle) ภูเขาไท่ซัน (泰山 Mt. Tai) การปฏิรูปเศรษฐกิจจีน (中国经济改革 China's economic reforms) และประเพณีการแต่งงานของจีน (中国婚礼 Chinese marriage customs) เป็นต้น

วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (behavioral culture) หมายถึง องค์ความรู้ที่เกิดจากแนวทางการดำเนินชีวิตของประชาชนในชีวิตประจำวัน เช่น ขนบธรรมเนียมในการรับประทานอาหาร (饮食习惯 eating habits and manners) การสั่งอาหารในภัตตาคาร (点菜 order a meal in a restaurant) การแลกเปลี่ยนของขวัญ (交换礼物 how gifts are exchanged) การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นๆ รวมถึงการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในเหตุการณ์และสถานการณ์ต่างๆ เช่น วัฒนธรรมการถามไถ่เมื่อพบปะบุคคลอื่นในคำถาม “กินหรือยัง?” (吃了没? Did you eat?) การทักทายในชีวิตประจำวันต่อบุคคลในแต่ละระดับ เป็นต้น (Zheng, 2011, pp. 5-6)

ทั้งนี้ กาลาล วอล์กเกอร์ (Galal Walker) อาจารย์ผู้สอนภาษาจีน ภาควิชาภาษาและวรรณคดีเอเชียตะวันออก มหาวิทยาลัยโอไฮโอสเตต (Ohio State University) ได้ให้ทัศนะต่อประเด็นดังกล่าวว่า ใน

กระบวนการศึกษาภาษาต่างประเทศของผู้เรียนเพื่อพัฒนาความสามารถในการศึกษาวัฒนธรรมเป้าหมายของผู้เรียน การเน้นในห้วงค์ความรู้ด้านวัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผลและวัฒนธรรมเชิงข้อมูล จะเป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนองค์ความรู้ทางวัฒนธรรมของผู้เรียนได้มากขึ้น ขณะเดียวกันการให้ข้อมูลในวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในการเรียนภาษาต่างประเทศในชั้นการเรียนพื้นฐานทางภาษาจะเป็นการส่งเสริมและบ่มเพาะประสบการณ์ทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียนในระยะยาว (Walker, 2000, pp. 221-236)

จากการสำรวจงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็นงานชิ้นดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า ยังไม่มีผู้ใดศึกษาประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านแบบเรียนชุดดังกล่าวมาก่อน พบเพียงงานวิจัยจำนวน 2 เรื่องที่ศึกษาเกี่ยวกับแบบเรียนชุดภาษาจีนวันละนิด คืองานศึกษาของเจิงเม่าเจีย (曾茂杰 Zeng Maojie) (2019) ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบเนื้อหาของแบบเรียนชุดภาษาจีนวันละนิดกับโครงสร้างการสอบวัดระดับทางภาษาจีน HSK แบบใหม่ (《天天汉语》系列教材与新 HSK 考试大纲对比分析 The Comparison between the teaching materials of “Everyday Chinese” and the New HSK examination outline) โดยใช้วิธีการทางสถิติ การเปรียบเทียบ ทำการวิเคราะห์แบบเรียนในเล่ม 1 - 6 ผลการวิจัยวิเคราะห์ข้อมูลในการวิเคราะห์แบบเรียนร่วมกับหลักสูตร ซึ่งพบว่าแบบเรียนชุดดังกล่าวมีกรอบเนื้อหาด้านคำศัพท์และไวยากรณ์ที่สอดคล้องกับการสอบวัดระดับทางภาษาจีน

นอกจากนี้งานศึกษาของจางเจี้ยนหง (张建宏 Zhang Jianhong) (2017) ศึกษาเรื่องการออกแบบการสอนด้วยเกมแอนิเมชันจากแบบเรียนชุดภาษาจีนวันละนิด ตำราภาษาจีนสำหรับชั้นมัธยมศึกษา เล่มที่ 1 (《天天汉语—泰国中学汉语课本》(第一册) 教学动画游戏设计 Teaching Animation Game Design of Everyday Chinese—Textbook For Thailand Middle School) ได้ออกแบบสื่อทางเทคโนโลยีทางการศึกษาผ่านรูปแบบเกมแอนิเมชันเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาจีนเพื่อนำพาให้ผู้เรียนสามารถบรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ทักษะทางความรู้ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์ของหน่วยการเรียนรู้ในหน่วยนั้นๆ ได้

ทั้งนี้ เนื่องด้วยงานวิชาการของไทยและต่างประเทศยังไม่ปรากฏการใช้ตัวแปรศึกษาดังกล่าวมากนัก ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจในประเด็นการศึกษาที่เทียบเคียงเพื่อใช้ปรากฏการณ์เป็นกรอบแว่นสะท้อนมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมในแบบเรียนในแนวทางเทียบเคียงของการเรียบเรียงมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมในแบบเรียนวิชาอื่นๆ เป็นปรากฏการณ์ร่วม เช่น งานศึกษาของพิมพาพร พึ่งพระ (2554) ศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์เนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสื่อการเรียนรู้อังกฤษ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผ่านการศึกษาแบบเรียนจำนวน 7 ชุด เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาและความสอดคล้องของเนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรมว่ามีความสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่า แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีการสะท้อนประเด็นทางวัฒนธรรมอังกฤษให้เห็นอยู่จำนวนมาก สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

นอกจากนี้ งานศึกษาภายใต้กรอบการศึกษาลักษณะเดียวกันของ ศรัญญา วาหะรักษ์ (2557) เรื่อง การนำเสนอวัฒนธรรมในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายและการรับรู้ของครู ศึกษาในประเด็นความหลากหลายทางมิติทางวัฒนธรรม และประเด็นทางวัฒนธรรมผ่านแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายชุด มายเวิลด์ (My World) ผลการศึกษาสะท้อนให้เห็นถึงการวางกรอบหลักสูตรที่แบบเรียนพยายามเชิดชูวัฒนธรรมอังกฤษและอเมริกันในเชิงบวกเท่านั้น โดยนำเสนอในวิถีชีวิตของชาวอังกฤษและอเมริกันเป็นหลัก และให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาผ่านทางเนื้อหาและภาพประกอบ ศรัญญา วาหะรักษ์ จึงมองว่าแบบเรียนชุดดังกล่าวยังคงไม่สามารถเป็นสื่อที่ดีในการส่งเสริมให้ผู้เรียนรับรู้และเข้าใจความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองต่างๆ ของคนในชุมชนโลกได้

จากการทบทวนงานวิจัยจะเห็นได้ว่างานศึกษาส่วนใหญ่เน้นสำรวจมุมมองทัศนคติทางวัฒนธรรม โดยให้ข้อมูลทางสถิติเป็นหลัก ไม่ได้มีการวิเคราะห์หาค่าของตัวบทในการนำเสนอวัฒนธรรมดังกล่าว ในแบบเรียน ดังนั้น แนวทางศึกษาของผู้วิจัยยังไม่มีผู้ใดศึกษาในประเด็นจากแบบเรียนชุดดังกล่าว จึงเป็นผลให้งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานบุกเบิกทั้งในและต่างประเทศที่ทำการศึกษาประเด็นทางวัฒนธรรมในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด อันจะสะท้อนให้เห็นการใช้อำนาจละมุน (soft power) ในฐานะเจ้าของชุดความรู้เพื่อหยียบย่ำการรับรู้ทัศนคติทางวัฒนธรรมจีนผ่านตัวบทของแบบเรียนแก่ผู้เรียนชาวไทย

วิธีการวิจัย

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนภาษาจีนสำหรับผู้เรียนชาวต่างประเทศ
2. สรุปรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมในแบบเรียนชุด ภาษาจีนวันละนิด ทั้ง 8 เล่ม ปรากฏข้อมูลทางวัฒนธรรมในแบบเรียนทั้ง 8 เล่ม จำนวน 47 เรื่อง
3. สร้างกรอบวิเคราะห์มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีน โดยยึดหลักตามทฤษฎีการวิเคราะห์ของแฮกเตอร์ แฮมเมอร์ลีย์ (Hector Hammerly) เสนอและจัดแบ่งลักษณะโครงสร้างวาทกรรมเพื่อเป้าหมายทางวัฒนธรรมออกเป็น 3 ส่วน คือ วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (achievement culture) นำเสนอความสำเร็จทางอารยธรรม วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (informational culture) นำเสนอข้อมูลค่านิยมของสังคม และวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (behavioral culture) นำเสนอองค์ความรู้ในวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนในเขตวัฒนธรรมนั้น (Hammerly, 1982, pp. 512-514) และทำการคัดเลือกเนื้อหา บันทึกข้อความที่และจัดประเภทตามกรอบความคิดตามกรอบทฤษฎีวิเคราะห์มโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ได้กำหนดไว้จากแบบเรียนทั้ง 8 เล่ม จำนวน 47 เรื่อง
4. วิเคราะห์อำนาจของตัวบทต่อการกล่อมเกลามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย
5. สรุปผลการวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัยด้วยวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา (descriptive analysis)

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเนื้อหาในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด ผู้วิจัยพบว่าแบบเรียนชุดดังกล่าวปรากฏในทัศนทางวัฒนธรรมโดยอ้างอิงจากการเสนอและทฤษฎีจัดแบ่งลักษณะโครงสร้างตัวบทเพื่อเป้าหมายทางวัฒนธรรมของ เฮกเตอร์ แฮมเมอร์ลีย์ (Hector Hammerly) ออกเป็น 3 มโนทัศน์ ดังนี้

วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (achievement culture)

จากการวิเคราะห์แบบเรียนชุดภาษาจีนวันละนิด สะท้อนให้เห็นรากแห่งอารยธรรมจีน ทั้งศิลปะและงานประพันธ์ที่เกิดจากภูมิปัญญาของปราชญ์ชาวจีน ปรากฏผลความถี่และอัตราส่วนของเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนในบทเรียนดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผลในแบบเรียนชุด ภาษาจีนวันละนิด

เล่มที่	เล่ม 1	เล่ม 2	เล่ม 3	เล่ม 4	เล่ม 5	เล่ม 6	เล่ม 7	เล่ม 8	รวม
ความถี่บทเรียน	1	-	1	-	-	1	2	1	6
ร้อยละ	2.13	-	2.13	-	-	2.13	4.26	2.13	12.78

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผลปรากฏในเล่มที่ 1 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 เล่มที่ 3 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 เล่มที่ 6 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 เล่มที่ 7 จำนวน 2 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.26 และเล่มที่ 8 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 รวมปรากฏทั้งสิ้นจำนวน 6 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 12.78 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามีการให้ข้อมูลในมโนทัศน์ดังกล่าวในเล่มที่ 7 มากที่สุด

วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (informational culture)

ปรากฏข้อมูลทางภูมิศาสตร์ที่ตั้งของประเทศจีน สถานที่ท่องเที่ยว รวมถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงผู้สร้างคุณูปการให้แก่ประเทศจีน ปรากฏผลความถี่และอัตราส่วนของเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนในบทเรียน ดังตารางที่ 2

เล่มที่	เล่ม 1	เล่ม 2	เล่ม 3	เล่ม 4	เล่ม 5	เล่ม 6	เล่ม 7	เล่ม 8	รวม
ความถี่บทเรียน	6	-	2	1	1	1	-	1	12
ร้อยละ	12.77		4.26	2.13	2.13	2.13		2.13	25.55

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมเชิงข้อมูลปรากฏในเล่มที่ 1 จำนวน 6 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 12.77 เล่มที่ 3 จำนวน 2 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.26 เล่มที่ 5 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 เล่มที่ 6 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 และเล่มที่ 8 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 รวมปรากฏทั้งสิ้นจำนวน 12 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 25.55 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่ามีการให้ข้อมูลในมโนทัศน์ดังกล่าวในเล่มที่ 1 มากที่สุด

วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (behavioral culture)

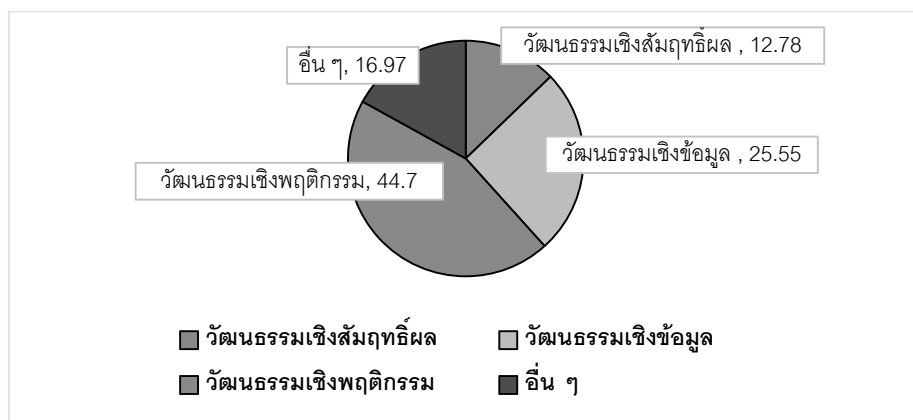
สำหรับการศึกษาวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ผู้วิจัยแบ่งขอบเขตออกเป็น 3 ขอบเขตย่อย ได้แก่ ด้านวิถีชีวิตของพลเมืองชาวจีน ด้านการดำรงชีวิตของนักเรียนจีนและด้านวัฒนธรรมอาหารจีน ปรากฏผลความถี่และอัตราส่วนของเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีนในบทเรียนดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมในแบบเรียนชุด ภาษาจีนวันละนิด

เล่มที่	เล่ม 1	เล่ม 2	เล่ม 3	เล่ม 4	เล่ม 5	เล่ม 6	เล่ม 7	เล่ม 8	รวม
ความถี่บทเรียน	5	5	1	2	3	2	2	1	21
ร้อยละ	10.64	10.64	2.13	4.26	6.38	4.26	4.26	2.13	44.7

จากข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่า การให้ข้อมูลทางวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมปรากฏในเล่มที่ 1 จำนวน 5 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 10.64 เล่มที่ 2 จำนวน 5 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 10.64 เล่มที่ 3 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 เล่มที่ 4 จำนวน 2 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.26 และเล่มที่ 5 จำนวน 3 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 6.38 เล่มที่ 6 จำนวน 2 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.26 เล่มที่ 7 จำนวน 2 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 4.26 เล่มที่ 8 จำนวน 1 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 2.13 รวมปรากฏทั้งสิ้นจำนวน 21 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 44.7 จากข้อมูลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าปรากฏการให้ข้อมูลในมโนทัศน์ดังกล่าวในเล่มที่ 1 และเล่มที่ 2 มากที่สุด

เมื่อวิเคราะห์ผลข้อมูลทั้ง 3 มโนทัศน์ข้างต้นสะท้อนผลการศึกษาให้เห็นว่า วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล ปรากฏจำนวน 6 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 12.78 ของบทเรียนทั้งหมด วัฒนธรรมเชิงข้อมูล ปรากฏจำนวน 12 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 25.55 ของบทเรียนทั้งหมด และวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ปรากฏจำนวน 21 บทเรียน คิดเป็นร้อยละ 44.7 ของบทเรียนทั้งหมด โดยปรากฏในสัดส่วนที่มากที่สุด

ภาพที่ 2 อัตราสัดส่วนมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมตามแนวคิดของ เฮกเตอร์ แสมเมอร์ลีย์

ในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด

จากอัตราสัดส่วนมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมตามแนวคิดของ เฮกเตอร์ แซมเมอร์ลีย์ ในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุดภาษาจีนวันละนิด ดังภาพที่ 2 สามารถอนุมานได้ในเบื้องต้นว่า แบบเรียนพยายามต้องการสร้างการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวิถีการดำรงชีวิตของชาวจีนแก่ผู้เรียนชาวไทยในชนบททั้งแบบเดิมและวิถีแบบใหม่ จึงเป็นผลให้มีการบรรจุเนื้อหาในมโนทัศน์ดังกล่าวเป็นจำนวนมากผลสำรวจข้อมูลดังกล่าวยังสอดคล้องกับแนวคิดของกาลาล วอล์กเกอร์ ที่กล่าวถึงการให้ข้อมูลในวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรมมักจะปรากฏในการเรียนภาษาต่างประเทศระดับพื้นฐาน โดยเป็นไปเพื่อส่งเสริมและบ่มเพาะประสบการณ์ทางวัฒนธรรมให้แก่ผู้เรียนในระยะยาว

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิจัยมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด สามารถอภิปรายผลได้ 2 ประเด็น ดังนี้

1. ผลการศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด

จากการศึกษามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนที่ปรากฏในแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด ปรากฏมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมตามแนวคิดของ เฮกเตอร์ แซมเมอร์ลีย์ ได้ 3 มโนทัศน์ คือ วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (achievement culture) นำเสนอความสำเร็จทางอารยธรรม ปรากฏร้อยละ 12.78 ของบทเรียนทั้งหมด วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (informational culture) นำเสนอข้อมูลค่านิยมของสังคม และวัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม ปรากฏร้อยละ 25.55 ของบทเรียนทั้งหมด (behavioral culture) นำเสนอองค์ความรู้ในวิถีการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชนทางวัฒนธรรม ปรากฏร้อยละ 44.7 ของบทเรียนทั้งหมด กล่าวคือ

วัฒนธรรมเชิงสัมฤทธิ์ผล (achievement culture) จะนำเสนอพื้นฐานทางข้อมูลเกี่ยวกับอารยธรรม วัฒนธรรม ศิลปะและงานประพันธ์ที่เกิดจากภูมิปัญญาของปราชญ์ชาวจีน เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของตัวอักษรจีน (汉字的历史 History of Chinese Characters) บทเรียนได้บอกเล่าพัฒนาการของอักษรจีนที่มีประวัติศาสตร์ยาวนานกว่า 3,000 ปี เริ่มตั้งแต่ยุคสมัยแห่งการใช้อักษรเจี๋ยกู่เหวิน (甲骨文 Oracle bone script) ซึ่งเป็นรูปแบบตัวอักษรที่มีความเก่าแก่ที่สุด มีการแกะสลักไว้บนกระดูกงูเต่า และกระดูกสัตว์มาจนถึง จินเหวิน (金文 Bronze inscriptions) จ้วนซู (篆书 Seal script) ลี่ซู (隶书 Official script) ซ่ายซู (楷书 Regular script) สิงซู (行书 Semi-cursive script) และเฉาซู (草书 Cursive Script) เพื่อสะท้อนรากแห่งภูมิปัญญาของการประดิษฐ์อักษรใช้ในสังคมสมัยโบราณ (Zhu & Feng, 2016, p. 33) นอกจากนี้ แบบเรียนยังได้มีการนำเสนอศิลปะการต่อสู้วูซู (中国武术 Chinese martial arts) อย่างกังฟูจีน (中国功夫 Chinese Kungfu) ในฐานะกิจกรรมการออกกำลังกายประเภทหนึ่งและเป็นมรดกล้ำค่าที่สืบทอดกันในสังคมจีนมาอย่างยาวนาน

วัฒนธรรมเชิงข้อมูล (informational culture) ในแบบเรียนชุดดังกล่าว มีการให้ข้อมูลและนำเสนอองค์ความรู้ด้านภูมิศาสตร์ของประเทศจีน สภาพอากาศของประเทศจีน เมืองสำคัญของประเทศจีน เช่น กรุงปักกิ่ง (北京 Beijing) นครเซี่ยงไฮ้ (上海 Shanghai) เขตบริหารพิเศษฮ่องกง (香港 Hong Kong) เมืองฮาร์บิน (哈尔滨 Harbin) เมืองกวางเจา (广州 Guangzhou) รวมถึงสถานที่ท่องเที่ยวสำคัญที่มีชื่อเสียงของประเทศ เช่น กำแพงเมืองจีน (万里长城 The Great Wall of China) พระราชวังต้องห้าม (故宫 The Forbidden City) และสวนสาธารณะโอลิมปิกปักกิ่ง (北京奥林匹克公园 Beijing Olympic Park) เป็นต้น จากการสำรวจบทเรียนที่ให้องค์ความรู้ด้านวัฒนธรรมในเชิงข้อมูล จะเห็นได้ว่าเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับความเป็นเมือง มีการหยิบยกประเด็นของชื่อเมืองต่างๆ แทบทุกภูมิภาคเป็นอย่างดี ทำให้ผู้เรียนเห็นความหลากหลายด้านที่ตั้งภูมิศาสตร์ของประเทศจีน นอกจากนี้ สถานที่สำคัญในประเทศที่สะท้อนผ่านแบบเรียน ผู้วิจัยพบว่า สถานที่ท่องเที่ยวยังไม่หลากหลายเท่าใดนัก การสร้างภาพจำผู้เรียนอาจจำกัดเพียงขอบเขตด้านมรดกทางประวัติศาสตร์ของชาติที่ได้รับการสะท้อนผ่านสถาปัตยกรรมโบราณหรือการสร้างการรับรู้ (perception) เกี่ยวกับศักยภาพของประเทศจีนในการเป็นเจ้าภาพการแข่งขันมหกรรมกีฬโอลิมปิกฤดูร้อน (夏季奥林匹克运动会 Summer Olympic Game) เมื่อปี ค.ศ. 2008 ผ่านอนุสรณ์ความยิ่งใหญ่ของสวนสาธารณะโอลิมปิกปักกิ่ง

วัฒนธรรมเชิงพฤติกรรม (behavioral culture) ปรากฏในแบบเรียนชุดดังกล่าวเป็นสัดส่วนที่มากที่สุด จากการวิเคราะห์พบว่า ขอบเขตทางการให้ข้อมูลเชิงพฤติกรรมสามารถแบ่งขอบเขตออกเป็น 3 ขอบเขตย่อย ได้แก่ ด้านวิถีชีวิตของพลเมืองชาวจีน ด้านการดำรงชีวิตของนักเรียนจีน และด้านวัฒนธรรมอาหารจีน

มโนทัศน์เกี่ยวกับวิถีชีวิตของพลเมืองชาวจีน เน้นให้ข้อมูลเกี่ยวกับธรรมเนียมของชาวจีน เช่น การทักทายของชาวจีนที่คนส่วนใหญ่จะจับมือ โดยให้ผู้อาวุโสหรือผู้ที่มีตำแหน่งสูงกว่ายื่นมือขวาเพื่อเป็นการทักทายก่อน เมื่อกล่าวลาจะใช้การโบกมือ เมื่อขอบคุณและขอโทษจะใช้การโค้งคำนับ (Zhu & Feng, 2016, pp. 12-16) นอกจากนี้ยังนำเสนอขนบธรรมเนียมทางวัฒนธรรมอันดีของประเทศ เช่น แบบเรียนเล่มที่ 2 กล่าวถึงการเคารพครูบาอาจารย์และให้ความสำคัญกับคำสอนที่ครูได้อบรมสั่งสอน นักเรียนชาวจีนจะมอบบัวตอยพรและดอกไม้ให้คุณครูในวันครูแห่งชาติ ซึ่งตรงกับวันที่ 10 เดือนกันยายนของทุกปี เพื่อเป็นการแสดงความเคารพและขอบคุณคุณครู (Zhu & Feng, 2016, p. 123) รวมถึงครอบครัวของคนจีน ที่ชาวจีนให้ความสำคัญกับความสัมพันธ์แบบครอบครัว และรักในบรรยากาศแห่งความครึกครื้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเทศกาลสำคัญของจีนสมาชิกทุกคนในครอบครัวได้อยู่ร่วมกัน

นอกจากการให้ข้อมูลเกี่ยวกับวิถีชีวิตของพลเมืองชาวจีนแล้ว แบบเรียนยังนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการดำรงชีวิตของนักเรียนจีนให้เห็นอีกด้วย เช่น การให้ข้อมูลในแบบเรียนเล่มที่ 2 ในหน่วยการเรียนรู้เรื่องการดำรงชีวิตประจำวันของนักเรียนมัธยมชาวจีน โดยแบบเรียนให้ข้อมูลว่านักเรียนมัธยมชาวจีนส่วนใหญ่จะตื่นนอนในวันที่มีเรียนประมาณ 6:00 น. เข้าเรียนตอน 8:00 น. เลิกเรียน 16:00 น. และเข้านอนในช่วงเวลา 21:00 -

22:00 น. รวมถึงชีวิตยามว่างของนักเรียนที่มีความสนใจที่หลากหลาย ทั้งการอ่านหนังสือ การทำอาหารบ้าน ดูโทรทัศน์ ท่องอินเทอร์เน็ต เล่นดนตรี กีฬา เดินรำ เป็นต้น (Zhu & Feng, 2016, p. 50, 74) นอกจากนี้ แบบเรียนเล่มที่ 7 ยังกล่าวถึงกิจกรรมในช่วงปิดภาคเรียนของนักเรียนชาวจีนในระดับชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งมักจะใช้ชีวิตในช่วงเวลาดังกล่าวไปกับการชมโทรทัศน์ ท่องอินเทอร์เน็ต ชมภาพยนตร์ หรือการเดินทางไปท่องเที่ยวทั้งในประเทศ เช่น กรุงเทพมหานคร นครเชียงใหม่ รวมถึงต่างประเทศ เช่น ประเทศไทยที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงาม รวมถึงประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศอังกฤษที่นักเรียนสามารถไปฝึกฝนทักษะภาษาอังกฤษของตนได้ รวมถึงการไปทำกิจกรรมสาธารณะประโยชน์เพื่อช่วยเหลือสังคม เช่น การเป็นอาสาสมัครพิทักษ์สิ่งแวดล้อม กิจกรรมช่วยเหลือผู้สูงอายุ เป็นต้น (Zhu & Feng, 2019, pp. 22-23)

มโนทัศน์เกี่ยวกับวัฒนธรรมอาหารจีน เช่น ประเด็นเกี่ยวกับรสชาติอาหารของจีน ซึ่งเป็นการรับรู้ของคนไทย รวมถึงผู้เรียนชาวไทยที่มักคิดว่าอาหารจีนเป็นอาหารที่มีรสชาติจัดและมัน (oily food) ซึ่งแบบเรียนเล่มที่ 7 สร้างความเข้าใจให้ผู้เรียนเกี่ยวกับรสชาติอาหารของชาวจีนให้กับผู้เรียนใหม่ได้เป็นอย่างดี โดยกล่าวว่า ประเทศจีนนั้นเป็นประเทศที่มีพื้นที่ขนาดใหญ่ มีประชากรมาก สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์มีความหลากหลาย เป็นผลให้ลักษณะพิเศษของรสชาติอาหารในแต่ละพื้นที่แตกต่างกันออกไป ดังคำกล่าวที่ว่า “ได้หวานเหนือเค็ม ตะวันออกเปรี้ยวตะวันตกเผ็ด” (南甜北咸, 东酸西辣) สะท้อนรสนิยมการรับประทานอาหารของชาวจีนที่ต่างกัน และยังมีการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับอาหารขึ้นชื่อของประเทศจีน เช่น เป็ดปักกิ่ง (北京烤鸭 Peking duck) ปลาแมนดารินลาดซอสถั่วเม็ดสน (松鼠鳜鱼 Squirrel fish) เป็นต้น

จากการศึกษาโนทัศน์ทางวัฒนธรรมทั้ง 3 แสดงให้เห็นว่า แบบเรียนพยายามต้องการสร้างการรับรู้และความเข้าใจเกี่ยวกับวิถีการดำรงชีวิตของชาวจีนใหม่ ผู้วิจัยตั้งประเด็นการอภิปรายข้อมูลเพื่อสะท้อนผลการศึกษาให้เห็นอย่างชัดเจนมากขึ้น กล่าวคือ การศึกษาข้อความจากตัวบทจะเป็นบทสะท้อนอัตลักษณ์ความเป็นชาติจีนและจะทำให้เห็นเป้าหมายของการสร้างอุดมการณ์เพื่อเป้าหมายบางประการแก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศได้ดีขึ้น

2. อำนาจของเนื้อหาและตัวบทต่อการกล่อมเกลามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนชาวไทย

เมื่อศึกษาเนื้อหาตัวบทในประเด็นทางวัฒนธรรมจากแบบเรียนชุดดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยพบว่า เนื้อหาบางบทเรียนที่บรรจุลงในแบบเรียนชุดภาษาจีนวันละนิด พบข้อสังเกตที่น่าสนใจใน 2 ประเด็นสำคัญ ได้แก่ ประเด็นการนำเสนอข้อมูลของทั้งประเทศไทยและประเทศจีน และประเด็นการสร้างข้อความเพื่อแสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงความเป็นมหาอำนาจของชาติจีน

สำหรับประเด็นการนำเสนอข้อมูลของทั้งประเทศไทยและประเทศจีนจากแบบเรียนทั้ง 8 เล่มพบว่า ด้านการนำเสนอตัวละครในแบบเรียนมีการผสมผสานตัวละครทั้งสองชาติ โดยตัวละครนักเรียนชาวจีนประกอบด้วย หลิวตง (刘冬 Liu dong) หลีจิงจิง (李晶晶 Li Jingjing) หวังเสี่ยวเหว่ย (王小伟 Wang

Xiaowei) จังนำ (张娜 Zhang Na) สำหรับชื่อของนักเรียนชาวไทยที่ปรากฏในแบบเรียน ประกอบด้วย ชลดา มานะ อภิชาติ และนิตยา

ในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศจีน มีการนำเสนอภาพและข้อมูลของประเทศจีนหลายมิติ เช่น การนำเสนอภาพและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล ปรากฏภาพของนักแสดงของจีน ได้แก่ เจินหลง (成龙 Chen Long) ฟาน빙빙 (范冰冰 Fan Bingbing) ด้านการนำเสนอชื่อเมืองของประเทศจีนมีการกล่าวถึงเมืองสำคัญต่าง ๆ ได้แก่ กรุงปักกิ่ง นครเซี่ยงไฮ้ เขตบริหารพิเศษฮ่องกง เมืองฮาร์บิน และเมืองกวางเจา เป็นต้น สำหรับการนำเสนอสถานที่ท่องเที่ยวของจีนมีการกล่าวถึงเพียง กำแพงเมืองจีน พระราชวังต้องห้าม และสวนสาธารณะโอลิมปิกปักกิ่ง เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีการนำเสนอในมิติของอาหารที่ขึ้นชื่อของประเทศจีน เช่น เป็ดปักกิ่ง เมนูมะเขือเทศผัดไข่ซึ่งเป็นอาหารประจำบ้าน (家常菜 home cooking) เมนูไก่ต้มสับ (白切鸡 Sliced Cold Chicken) จัดเป็นอาหารกวางตุ้ง เต้าหู้ผัดซอสเสฉวน (麻婆豆腐 Mapo tofu) จัดเป็นอาหารเสฉวน ปลาแมนดารินราดซอสถั่วเม็ดสน จัดเป็นอาหารเฉิงตู นอกจากนี้ยังพบต้มยำ เช่น ซาลาเปา ปาท่องโก๋ น้ำเต้าหู้ รวมไปถึงเกี๊ยว

สำหรับมิติการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทย มีการนำเสนอภาพและข้อมูลของประเทศไทยในหลายมิติ เช่น การนำเสนอภาพและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับตัวบุคคล ปรากฏภาพของนักแสดงของไทย เช่น มารีโอ เมาริโอ นักแสดงชื่อดังของไทยซึ่งเป็นที่รู้จักในหมู่ชาวจีนอย่างแพร่หลาย ในด้านการนำเสนอจังหวัดของประเทศไทย มีการกล่าวถึงจังหวัดกรุงเทพมหานคร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดภูเก็ต สำหรับสถานที่สำคัญมีการกล่าวถึง วัดพระศรีรัตนศาสดาราม (วัดพระแก้ว) เอเชียทีค เดอะ ริเวอร์ฟรอนท์ (ASIATIQUE The Riverfront) ซึ่งทั้งสองสถานที่ล้วนเป็นสถานที่สำคัญในจังหวัดกรุงเทพมหานคร รวมถึงการให้ข้อมูลเกี่ยวกับยานพาหนะที่มักพบในประเทศไทย อาทิ รถตุ๊กตุ๊ก

จากการวิเคราะห์ข้อมูลในการนำเสนอของทั้งสองบริบทสะท้อนให้เห็นว่า นอกจากการนำเสนอประเด็นทางวัฒนธรรมจีนที่สอดแทรกท้ายบทเรียนในแต่ละบทแล้ว ในด้านการนำเสนอข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน มีการนำเสนอประเด็นที่หลากหลาย สามารถสร้างการรับรู้ต่อระบบวัฒนธรรมของประเทศจีนให้แก่ผู้เรียนชาวไทยได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตามในบริบทความเป็นประเทศไทยนั้นยังมีการนำเสนอในข้อมูลที่ยังไม่หลากหลายนัก เช่น การกล่าวถึงจังหวัดของประเทศไทย จะกล่าวถึงจังหวัดที่เป็นที่รู้จักในหมู่ชาวจีนเท่านั้น ไม่ได้มีการนำเสนอชื่อจังหวัดสำคัญจากทุกๆ ภูมิภาค ดังจะเห็นได้ว่าไม่มีการกล่าวถึงชื่อจังหวัดในภาคอีสานหรือการนำเสนอชื่อสถานที่ท่องเที่ยวซึ่งมีการนำเสนอเฉพาะชื่อในจังหวัดกรุงเทพมหานครเป็นส่วนใหญ่ ทั้งนี้จากการสะท้อนผ่านแบบเรียนยังแสดงให้เห็นว่า ประเทศจีนยังมีบริบทการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับประเทศไทยในมิติที่จำกัด ซึ่งอาจเป็นเพราะการเข้าถึงข้อมูลของประเทศไทย หรือการนำเสนอข้อมูลของประเทศไทยก็เป็นได้

สำหรับประเด็นการสร้างข้อความเพื่อแสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงความเป็นมาอันยาวนานของชาติจีน พบว่ามีการสร้างข้อความเพื่อต้องการแสดงให้ผู้เรียนเห็นถึงความยิ่งใหญ่และความเป็นมาอันยาวนานของชาติจีน

ดังตัวอย่างที่ 1 จากแบบเรียนเล่มที่ 1 ตัวบทกล่าวถึงที่ตั้งของประเทศจีน ตัวอย่างที่ 2 จากเล่มที่ 3 กล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของพระราชวังต้องห้าม

ตัวอย่างที่ 1

“居世界第三位，国土辽阔，资源丰富。” (Zhu & Feng, 2016, p. 6)

“มีขนาดใหญ่เป็นอันดับที่สามของโลก ดินแดนของประเทศจีนกว้างใหญ่และเต็มไปด้วยทรัพยากรธรรมชาติ”

ตัวอย่างที่ 2

“这条中轴线不仅贯穿 紫禁城 而且是南北庭审，是整个北京城市布局的骨干” (Zhu & Feng, 2016, p. 43)

“เส้นแนวกกลาง นอกจากจะเป็นเส้นที่เชื่อมทิศเหนือใต้ของอาณาบริเวณภายในพระราชวัง แต่ยังเป็นแกนกลางของผังเมืองกรุงปักกิ่ง”

นอกจากนี้ แบบเรียนยังพยายามชวนนโยบายและนำเสนอวัฒนธรรมของชาติตนให้เป็นที่รู้จักผ่านการสอดแทรกเนื้อหาที่นำเสนอถึงความเคลื่อนไหว หรือการดำเนินการของประเทศ เช่น ตัวอย่างที่ 3 จากแบบเรียนเล่มที่ 1 กล่าวเกี่ยวกับเป้าหมายของประเทศจีนเพาะเลี้ยงหมี่แพนด้าในฐานะสมบัติประจำชาติจีน ตัวอย่างที่ 4 จากแบบเรียนเล่มที่ 3 กล่าวถึงการนำเสนอวัฒนธรรมเทคโนโลยีการใช้โปรแกรมสื่อสารผ่านโทรศัพท์มือถือ ตัวอย่างที่ 5 จากแบบเรียนเล่มที่ 4 กล่าวถึงนวัตกรรมการคมนาคม ปรากฏตัวอย่างข้อความสำคัญ ดังนี้

ตัวอย่างที่ 3

“中国培育的大熊猫被送往世界各地的动物园，加深了中国与其他国家的了解和友谊” (Zhu & Feng, 2016, p. 45)

“ประเทศจีนเพาะเลี้ยงหมี่แพนด้าและส่งให้สวนสัตว์ในประเทศต่างๆ มากมาย เพื่อเป็นการส่งเสริมความเป็นมิตรและความเข้าใจซึ่งกันระหว่างประเทศจีนกับนานาประเทศ”

ตัวอย่างที่ 4

“很多人用QQ聊天，微信则以其快速发送语音、视频、图片和文字的功能吸引了许多用户。” (Zhu & Feng, 2016, p. 21)

“คนจำนวนมากใช้แอปพลิเคชันคิวคิว (QQ) ในการสนทนา และวีแชท (Wechat) ที่สามารถส่งทั้งข้อความเสียง วิดีโอ รูปภาพและข้อความตัวอักษรได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งสามารถดึงดูดกลุ่มวัยรุ่นได้เป็นอย่างมาก”

ตัวอย่างที่ 5

“现在，中国高速铁路发展尤为引人注目，高铁的建设使人们旅行时花在路途中的时间越来越短，旅行的距离则越来越长了。” (Zhu & Feng, 2016, p. 24)

“ปัจจุบันนี้การพัฒนารถไฟความเร็วสูงของจีนเป็นที่จับตามองอย่างมาก การสร้างรถไฟความเร็วสูงทำให้ผู้คนเสียเวลาเดินทางน้อยลง และไปเที่ยวได้ไกลยิ่งขึ้น”

จากตัวอย่างข้างต้น สะท้อนให้เห็นว่า แบบเรียนกลายเป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญในการเป็นพื้นที่เพื่อแสดงออกถึงศักยภาพความยิ่งใหญ่ การเหยียดชั้น กล่อมเกลามโนทัศน์ทางวัฒนธรรมจีนให้แก่ผู้เรียน ตัวบทวาทกรรมจากบทเรียนเล่มต่างๆ จึงเป็นเครื่องมือสะท้อนให้เห็นถึงการใช้อิทธิพลจากหลักสูตรการศึกษาชั้นพื้นฐานของประเทศไทยที่เปิดช่องว่างให้ผู้เรียบเรียงแบบเรียนต้องเรียนรู้ภาษาควบคู่กับวัฒนธรรม เช่น การกล่าวถึงความยิ่งใหญ่ของประเทศจีน พระราชวังต้องห้าม การนำเสนอวัฒนธรรมใหม่อย่างแอปพลิเคชันคิวคิวและวีแชทที่แสดงออกถึงความล้ำสมัยทางเทคโนโลยี

อย่างไรก็ตามเมื่อย้อนกลับไปศึกษาเป้าหมายของการเรียบเรียงแบบเรียนในตอนต้นที่จะสอดแทรกความเข้าใจในเนื้อหาทางวัฒนธรรมจีน และความต่างทางวัฒนธรรมไทย - จีน ทำให้พบว่าตัวบทไม่ได้มีการสอดแทรกหรือเปรียบเทียบมโนทัศน์ทางวัฒนธรรมไทยผ่านการใช้ภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการอธิบายเท่าใดนัก ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบเรียนวิชาภาษาจีนชุด ภาษาจีนวันละนิด พยายามเน้นสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้เรียนในระบบวัฒนธรรมเดียว (monocultural) เนื้อหาทางวัฒนธรรมที่นำมาสอดแทรกใช้ภาษาจีนในการอธิบายและแปลด้วยภาษาไทย หากแต่มีเนื้อหาที่ยาวและยังไม่สอดคล้องกับระดับของผู้เรียนเท่าที่ควร นอกจากนี้ความพยายามดังกล่าวจึงอาจเป็นการแสดงการครอบงำหรือกดทับวัฒนธรรมความเป็นไทยได้ เพียงเพราะผู้เรียนเน้นศึกษาแต่เพียงบริบททางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา หากแต่ไม่ได้ศึกษาบริบททางวัฒนธรรมของชาติตนเท่าใดนัก

ทั้งนี้ ผลการศึกษาของผู้วิจัยยังสอดคล้องกับกรณีของการบรรจุเนื้อหาทางวัฒนธรรมของแบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มักเหยียดวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและของโลกตะวันตกทั้งสิ้น ซึ่งไม่ว่าหลักสูตร แบบเรียน รูปแบบการสอนและวิธีสอนของครูผู้สอนที่ยึดมาตรฐานและคุณค่าของสังคมตะวันตกเป็นศูนย์กลางภายใต้การครอบงำแบบอุดมการณ์ความเชื่ออคติต่อภาษาเดียว (monolingual) และวัฒนธรรมเดียว (monocultural bias) เช่น การสร้างอุดมคติตอกย้ำภาพลักษณ์และคุณค่าของความเป็นคนผิวขาวและเจ้าอาณานิคม (Colonial / White Prestige) ในฐานะที่แสดงถึงตัวตนของ “ความเป็นสากล” ซึ่งบางครั้งกระบวนการถ่ายทอดและสร้างการรับรู้ในลักษณะดังกล่าว ส่วนหนึ่งอาจมาจากการกีดกันและกดทับวัฒนธรรมของผู้เรียนหรือของท้องถิ่นผ่านห้องเรียนภาษา (พงศกร เมธีธรรม, 2560, หน้า 70)

การเหยียดชั้นความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรมในตำราหรือแบบเรียนภาษาต่างประเทศ นอกจากจะช่วยให้สร้างมวลประสบการณ์ผ่านมุมมองประเทศปลายทางของเจ้าของภาษาแล้ว แต่ก็ไม่ควรละเลยที่จะสอดแทรกการให้ข้อมูลและบริบททางวัฒนธรรมของประเทศผู้เรียนด้วย เช่นเดียวกันกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในบริบทพื้นที่ของประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษานั้นเป็นภาษาราชการ ครูผู้สอนควรเป็นหนึ่งในผู้

ร่วมจัดการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนมองทางวัฒนธรรมแก่ผู้เรียนคู่ขนานไปพร้อมๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดความตระหนัก เข้าใจ และเคารพในวัฒนธรรมของตน รวมถึงภาษาต่างประเทศที่ตนได้ศึกษา มิเช่นนั้นผู้เรียนอาจรู้จักเพียง ความยิ่งใหญ่ ความดีงามทางวัฒนธรรมของประเทศที่เรียนเท่านั้น หากแต่เมื่อย้อนถามถึงความดีงามความ ยิ่งใหญ่ทางวัฒนธรรมของประเทศตนผ่านการใช้ภาษาต่างประเทศในการถ่ายทอดอาจไม่สามารถพรรณนาได้

ข้อเสนอแนะ

1. แบบเรียนที่ผู้วิจัยนำมาศึกษา ณ ปัจจุบัน (มกราคม ปี 2020) ตีพิมพ์เผยแพร่เพียงจำนวน 8 เล่ม จากทั้งหลักสูตร 12 เล่มเท่านั้น ผลการศึกษาจึงเป็นเพียงข้อมูลส่วนหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการกล่อม เกล้าทางวัฒนธรรมจีนของชุดแบบเรียน

2. หากมีการศึกษาแบบเรียนวิชาภาษาจีนสำหรับนักเรียนต่างชาติชุดอื่นๆ เพิ่มเติม เช่น ชุดฮั่นอู่ว์ เจี้ยวเจิง (《汉语教程》 Hanyu Jiaocheng) ไป๋หย่าฮั่นอู่ว์ (《博雅汉语》 Boya Chinese) ซึ่งเป็น แบบเรียนที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับในโรงเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาของไทยจะทำให้เห็น ปรากฏการณ์การกล่อมเกล้าวัฒนธรรมจีนแก่ผู้เรียนต่างชาติได้มากขึ้น

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2556). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว.

นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2557). **ชาติไทย เมืองไทย แบบเรียน และอนุสาวรีย์** (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ: มติชน.

พงศกร เมธีธรรม. (2560). **ภาษาอังกฤษ: อำนาจ และการครอบงำ**. พิษณุโลก: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยนเรศวร.

พิมพ์พร พึ่งพระ. (2554). **การวิเคราะห์เนื้อหาทางภาษาและวัฒนธรรมที่ปรากฏในสื่อการเรียนรู้วิชา ภาษาอังกฤษ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4** (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ศรัญญา วาหะรักษ์. (2557). **การนำเสนอวัฒนธรรมในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาตอน ปลายและการรับรู้ของครู** (วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

Hammerly, H. (1982). *Synthesis in Second Language Teaching: An Introduction to Linguistics*. Blaine, WA: Second Language Publications.

Walker, G. (2000). Performed Culture: Learning to Participate in Another Culture. In R. D. Lambert & E. Shohamy (eds), *Language Policy and Pedagogy: Essays in Honor of Richard Lambert*. Amsterdam: John Benjamins Publishing Company.

- Zeng, M. (2019). *The Comparison between the Teaching Materials of "Everyday Chinese" and the New HSK Examination Outline* (Master's thesis). Chongqing: Sichuan International Studies University. [in Chinese]
- Zhang, J. (2017). *Teaching Animation Game Design of "Everyday Chinese"—Textbook for Thailand Middle School* (Master's thesis). Harbin: Harbin Normal University. [in Chinese]
- Zheng, Y. (2011). *Behavioral Culture in the Chinese Language Classroom* (Master's thesis). Columbus, OH: The Ohio State University.
- Zhu, R., & Feng, L. (2016). *Everyday Chinese 1*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2016). *Everyday Chinese 2*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2016). *Everyday Chinese 3*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2016). *Everyday Chinese 4*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2018). *Everyday Chinese 5*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2018). *Everyday Chinese 6*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2019). *Everyday Chinese 7*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]
- Zhu, R., & Feng, L. (2019). *Everyday Chinese 8*. Beijing: Beijing Language and Culture University Press. [in Chinese]